

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 190

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2021

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τ

ά χρόνια τῆς ζωῆς μου λιγοστεύουν, Κύριε.

Μά μνήμη θανάτου δέν ἔχω.

Καθώς μέ ψευδαισθήσεις ἀρέσκομαι νά ζῶ.

Τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τούτου

καί τῶν αισθήσεων.

«Πρὶν εἰς τέλος ἀπόλλυμαι, σῶσόν με».

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Εικόνα ἐξωφύλλου:

‘Ο Άγιος Σιλουανός ὁ Άθωνίτης.’ Ἔργον Ἀδάμου Ἀδάμου.

Η ΖΩΗ ΗΜΑΣ Ή Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

π. Βαρνάβα Γιάγκου

Είναι συνηθισμένη ή αντίληψη πώς ο Θεός υπάρχει για να κάνει θαύματα, για να ανατρέψει τα αρνητικά που έχουμε στη ζωή μας ή για να οδηγήσει τη ζωή μας όπως εμείς θέλουμε. Τότε όμως αναδύεται ένα ερώτημα: θέτουμε σε προτεραιότητα τη δική μας ζωή ή τον Θεό; Συνήθως θεωρούμε, κι αυτό είναι μιά λαθεμένη στάση μέσα στην Έκκλησία, πώς υπάρχουμε, κινούμεθα και ζούμε για να εξυπηρετεί ο Θεός τις ανάγκες μας. Ακόμη και η μετοχή μας στα μυστήρια κι ιδιαίτερα σ' αυτό της εξομολόγησεως σε αυτό το πλαίσιο κινείται. Αυτό προκύπτει όχι τόσο γιατί έχουμε κέντρο της ζωής μας το Θεό, όσο γιατί πιστεύουμε ότι ο Θεός θα εξυπηρετήσει καλύτερα τα συμφέροντά μας. Άρα ως κέντρο τίθεται η ζωή μας και όχι ο Θεός. Ακόμη και η άσκησή μας και ο αγώνας που κάνουμε, δεν γίνεται γιατί προσδοκούμε μέσα από την αναζήτηση την αίσθηση του Θεού, αλλά γιατί ψάχνουμε έναν τρόπο κι ένα δρόμο δικαίωσής μας.

Μ' αυτήν, λοιπόν, την έννοια δεν μπορεί να εισέλθει ο άνθρωπος στην οδό του Χριστού. Οφείλουμε πάνω από όλα να ξεκαθαρίσουμε στον εαυτό μας αν είμαστε έτοιμοι, έστω αρχικά, να αρνηθούμε κάποια δικαιώματα που φαντάζουν

σημαντικά για μᾶς, γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, γιά τήν ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νά ρωτήσουμε βαθύτερα τόν ἑαυτό μας ποιό εἶναι τό κέντρο. Ἡ ζωή μας ἤ ὁ Χριστός; Ἀπό ἐκεῖ θά μπορέσει νά ξεκαθαρίσει ἡ ὑπόθεση.

Διότι μπορεῖ νά βαδίζουμε φαινομενικά σέ μιά πνευματική ζωή, νά εἴμαστε αὐστηροί τηρητές τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, ἀλλά ἡ βάση τῆς προσπάθειάς μας, τοῦ ἀγῶνα μας, νά εἶναι ὁ ἑαυτός μας. Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού συνηθίζουμε νά φανταζόμαστε τό Θεό σάν ἕνα μάγο, πού διά μιᾶς θά ἀλλάξει τή ζωή μας καί θά μᾶς λυθοῦν ὅλα τά προβλήματα.

Ἀποδεχόμαστε τά συμπτώματα τῶν ἁμαρτιῶν μας, καί κυριότερα αὐτό τῆς φιλαυτίας μας, πού ἔχει χρονίσει μέσα μας κι ἔχει γίνει σύμφυτη κατάσταση, ἀλλά καί ψυχοπαθολογικές καταστάσεις, ὅπως ἕνα ψυχοπλάκωμα, μιά αἴσθηση κατάθλιψης, μιά μελαγχολία ἢ ἔστω μιά δυσκολία μέ τόν ἑαυτό μας. Ὡστόσο, γκρινιάζουμε στό Θεό πώς δέν ἀπαντάει στά αἰτήματά μας κι ἀναρωτιόμαστε πού εἶναι ἡ παντοδυναμία Του, ἐφόσον δέν μπορεῖ νά ἀνατρέψει τό ἐσωτερικό σκηνικό καί τό σκοτάδι νά τό κάνει φῶς διά μιᾶς.

Αὐτό ὅμως δείχνει ξεκάθαρα ὅτι ὡς στόχευση τῆς ζωῆς μας δέν ἐπιλέξαμε νά εἶναι ἡ ἀναζήτηση ἀλλά ἡ βόλεψη. Ὁχι ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἡ δικαίωση τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ προσευχή μας πολλές φορές εἶναι μιά χειριστική προσέγγιση τοῦ Θεοῦ, γιά νά ἐξυπηρετήσουμε τόν ἑαυτό μας. ❖

Η ΦΥΣΗ ΩΣ ΝΑΟΣ

Μοναχοῦ Πολύκαρπου Ἀγιορείτη

Ἡ φύση ὅλη εἶναι ἓνας ἀπέραντος ναός, πού ἔχει γιά θόλο του τό γαλάζιο οὐρανό, γιά στύλους τίς ὑψηλές κορυφές τῶν βουνῶν, γιά εἰκονογράφηση τά σύννεφα, γιά λαμπάδες καί κανδηλές τίς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, γιά λιβάνι τά μύρα τῶν λουλουδιῶν καί γιά ψάλτες τά γλυκόφθογα πτηνά τῶν δασῶν. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά εἶναι ὁ ἱερεὺς τῆς κτίσεως καί μαζί μέ ὅλα τά ἔμψυχα καί τά ἄψυχα νά δοξάζει τό σοφὸ Δημιουργό καί Κυβερνήτη τοῦ παντός. ❖

ΔΕΝ ΤΑ ΕΧΟΥΜΕ ΟΛΑ

π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος

Κανείς στή ζωή δέν τά έχει όλα. Κάτι κερδίζει, μά καί **δ**κάτι ταυτόχρονα χάνει. "Όλα δέν γίνεται νά τά έχουμε. Αὐτός εἶναι καί ὁ κανόνας μίας σχέσης. Παίρνουμε πράγμα-τα, ἀλλά ταυτοχρόνως πρέπει καί νά δώσουμε.. ❖

Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

Η μνήμη τοῦ θανάτου μπορεῖ νά ἐνεργήσει ὡς δύναμη πού θά νικήσει τήν πνευματική μας νωθρότητα καί θά βοηθήσει νά δοῦμε τή ζωή μας σοβαρά καί οὐσιαστικά. Μπορεῖ νά μᾶς κάνει νά χαιρόμαστε τήν ἀνατολή τῆς νέας μέρας καί νά εὐχαριστοῦμε καρδιακά τό Θεό πού μᾶς τή δίνει. Μπορεῖ νά γίνεται τό βράδυ ὑπόμνηση τῆς τελευταίας μέρας τῆς ζωῆς μας, ὥστε νά ἐτοιμαζόμαστε μέ προσευχή καί μετάνοια. Μπορεῖ, ἀκόμα, ἡ μνήμη τοῦ θανάτου νά μᾶς ὀδηγεῖ στή συμφιλίωση, στήν ταπείνωση, στήν ἐγρήγορηση γιά νά ζήσουμε τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ «ὅσο εἶναι καιρός». ❖

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Γέροντα Γερμανού Σταυροβουნიώτη

- Προσευχή χωρίς ταπείνωση, αὐτομεμψία καὶ μετάνοια, μένει ἀνενέργητη.
- Χωρίς τό ἐλατήριο τῆς Ἀγάπης, δέν ἐξακοντίζεται ἡ Προσευχή στόν Οὐρανό.
- Ἀλίμονο, ἂν προσευχόμαστε μόνο μέ τά χεῖλη, κι ἡ καρδιά μας εἶναι γεμάτη ἀκαθαρσίες καί κακίες!
- Ἀφοῦ συνεχῶς ἀμαρτάνουμε, γι' αὐτό καί συνεχῶς νά προσευχόμαστε!
- Ἄν ἡ Προσευχή δέν καταλαμβάνει τό κύριο μέρος τῆς ζωῆς μας, τότε ὁ πνευματικός μας θάνατος εἶναι βέβαιος.
- Στίς θλίψεις καί στίς δοκιμασίες, στούς πειρασμούς καί τούς κινδύνους, τί πιά καλό ὑπάρχει ἀπό τήν Προσευχή;
- Νηστεία καί Προσευχή, ὅταν πᾶνε μαζί, κάνουν θαύματα!
- Ἡ προσευχή εἶναι τό εὐγενέστερο γνώρισμα τοῦ ἀνθρώπου.
- Τό μυστικό τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ μυστική προσευχή.
- Προσευχή χωρίς ἐλπίδα εἶναι καράβι χωρίς πυξίδα ❖.

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Γιώργου Κυπριανού

Ενα ενδιαφέρον ζήτημα τό όποιο προβάλλει άμεσα ή έμμεσα τόν τελευταίο καιρό είναι ή σχέση τής πολιτιστικής δημιουργίας και γενικά τών τεχνών μέ τήν χριστιανική ζωή ως βίωμα, ως κατήχηση, ως λατρεία και ως καθημερινότητα. Δυστυχώς, τόσο οι παλαιές κατηχητικές κινήσεις όσο και κάποιες σύγχρονες, ούδέποτε σχεδόν αξιοποίησαν καλλιτεχνικές δημιουργίες, ούτε καν άκόμα αυτή τήν ίδια τήν πολιτιστική μας παράδοση. Κι όμως.

Σύμφωνα μέ τό λόγο του Άπ. Παύλου «πάντα δοκιμάζετε, τό καλόν κατέχετε» (Α΄ Θεσσ. 5.21), ό χριστιανός όχι μόνο δέν πρέπει νά άγνοεί ή νά άδιαφορεί αλλά άπεναντίας όφείλει νά διαλέγεται μέ τόν κόσμο και νά αξιοποιεί ό,τι είναι χρήσιμο και ώφέλιμο. Ό χριστιανός όφείλει νά άνοιχθει προς τόν κόσμο και προσλάβει τά του κόσμου και νά έχει τήν ώριμότητα νά δεχθει και νά άπορρίψει. Δέν ύπάρχει τέχνη πού νά μήν έχει έμποτιστει άπό τήν όρθόδοξη έκκλησιαστική άκόμα έμπειρία τόσων χιλιάδων χρόνων και είτε ήθελήμένα είτε άθελα νά μήν περιέχει στίγματα και αναφορές σε θέματα μεταφυσικής, ήθικης και θεολογίας. Είτε λέγεται τραγούδι,

είτε ζωγραφική, είτε θέατρο, είτε λογοτεχνία, είτε κινηματογράφος, όλα είναι πρόσφορα κεφάλαια για μεγάλη ωφέλεια, ἔστω προβληματισμό. Διότι, οἱ τέχνες ἀποδεδειγμένα εἶναι ἢ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά ἀγγίξει τόν οὐρανό, τό βάθος τῆς ὑπαρξης, τό ἀληθινό νόημα τῆς ζωῆς. Τό ἴδιο καί ὁ χριστιανός.

Ἰδιαίτερα σήμερα, ὅπου ἡ κάθε ποιότητας πολιτιστική δημιουργία κατακλυσμαία μᾶς περιβάλλει, τόσο ὁ ποιμένας ἢ ὁ κατηχητής ὅσο καί ὁ ἀπλός πιστός ἐπιβάλλεται νά ἀντλοῦν ἀναφορές καί νοήματα. Δέν νοεῖται χριστιανός τοῦ σήμερα, ὁ ὁποῖος νά μὴν ἀκούει μουσική, νά μὴν διαβάζει ποίηση, νά μὴν παρακολουθεῖ θέατρο καί κινηματογράφο, νά μὴν ἀσχολεῖται μέ τά εἰκαστικά, νά μὴν διαβάζει λογοτεχνία κ.ἄ.

Εἶναι πολίτης τοῦ κόσμου, τοῦ κόσμου τῆς γῆς μέ τό βλέμμα, τό μυαλό, τήν καρδιά καί γενικά τήν κρίση του στραμμένη στόν οὐρανό. Ἔτσι ζεῖ, κινεῖται καί πολιτεύεται ὁ ὄριμος καί ὀλοκληρωμένος χριστιανός τοῦ σήμερα. Μέ πνεῦμα ἐλευθερίας. Γιά νά σταματήσει ἐπιτέλους ἢ ταύτιση κάθε χριστιανοῦ καί κάθε χριστιανικῆς παρουσίας μέ τό συντηρητισμό, τό ἄρωμα τῆς νεφθαλίνης, τοῦ ἀπόκοσμου καί τοῦ περιθωριακοῦ. Ἄς μὴν στεροῦμε στούς χριστιανούς τήν ὁμορφιά τοῦ πολιτισμοῦ. Ἄς μὴν στεροῦμε ὅμως καί ἀπό τόν κόσμο τήν ὁμορφιά τοῦ ἐλεύθερου χριστιανικοῦ πνεύματος. ❖

ΤΟ ΜΙΘΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΗΜΑΣ ΤΑΞΙΔΙ

Πρωτ. Νικολάου Χριστοδούλου

Ο μεγάλος φιλόσοφος Σωκράτης ἔθεσε ὡς τὸν ὑψιστο σκοπὸ τῆς ζωῆς μας τὸ «γνῶθι σαυτὸν». Ἡ αὐτογνωσία συνιστοῦσε γι' αὐτὸν τὸ πιὸ σπουδαῖο ἐπίτευγμα. Στὸ εὐαγγέλιο, ἡ αὐτογνωσία ἀκολουθεῖ ὁδὸ ἀντίστροφη. Προηγεῖται ἡ γνώση τῆς Ἀλήθειας ἡ ὁποία μὲ τὴ σειρά τῆς ὁδηγεῖ στὴν αὐτογνωσία: «Γνώσεσθε τὴν Ἀλήθεια καὶ ἡ Ἀλήθεια ἔλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. 8,32).

Στὴν ὀρθόδοξη πνευματικότητα ἡ ἔννοια τοῦ ἑαυτοῦ συμπίπτει μὲ τὴν μεταπτωτική κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου καὶ

γι' αὐτό, συνήθως, ταυτίζεται μὲ τὸν ἐμπαθῆ καὶ ἐγωιστικό ἑαυτό. Αὕτη εἶναι καὶ ἡ ἔννοια τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι» (Μάρκ. 8,34). Αὐτὸ δηλώνει ὅτι ἂν θέλουμε νὰ ἀκολουθήσουμε

τόν Χριστό πρέπει νά ἀπαρνηθοῦμε τόν κακό ἑαυτό μας, τά πάθη καί τίς ἀμαρτωλές μας ἐπιθυμίες, τόν ἐγωϊσμό καί τήν φιλαυτία μας. Αὐτά προϋποθέτουν ταπεινό φρόνημα καί ὑπακοή στόν Θεό. Σύμφωνα μέ τήν πατερική διδασκα-

λία, ἀπό τήν ὑπακοή πηγάζουν ὅλες οἱ θεῖες δωρεές καί τά χαρίσματα. «Ὅλα αὐτά πού ἐπιτυγχάνονται μέ τή βία», γράφει ὁ ὄσιος γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ, «δέν ἔχουν αἰώνια ἀξία, ἀλλά μόνο ἐκεῖνο πού ἐπιτυγχάνεται μέσω τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐλεύθερης συνειδητῆς ὑπακοῆς». Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος καταφέρνει μέ τήν ὑπακοή στό θεῖο θέλημα νά ἀπαλλαγεῖ ὡς ἓνα βαθμό ἀπό τό ἐγώ του, αὐτός βρίσκεται στήν ἀρχή τῆς ὁδοῦ τῆς τελειότητος. Αὐτό φέρνει στό μυαλό μας τήν ἐρώτηση πού ἔθεσε κάποτε ὁ Ἅγιος Σιλουανός: «Πῶς μιλοῦν οἱ τέλειοι»; Γιά νά ἀπαντήσει ὁ ἴδιος: «Οἱ ἅγιοι, οἱ τέλειοι, δέν μιλοῦν ποτέ ἀπό τόν ἑαυτό τους».

Φαίνεται δύσκολο σήμερα τό ἐγχείρημα τῆς αὐτογνωσίας καί ἀκόμη πιό δύσκολο τό ἐγχείρημα τῆς ἀπάρνησης τοῦ ἑαυτοῦ. Ὁ ἄνθρωπος τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας παραμένει

γαντζωμένος στην ύλη, αιχμάλωτος της πλεονεξίας. Μοναδικό του μέλημα ή αυτοπροβολή, ή έπιβολή του πάνω στους συνανθρώπους, ή κυριαρχία του σέ κάθε επίπεδο δράσης. Ό διπλανός του δέν θεωρείται συνάνθρωπος και πολύ περισσότερο δέν θεωρείται άδελφός. Ό άνθρωπος έθεσε άλλες προτεραιότητες στή ζωή του: τό χρήμα, τή δόξα, τή διασκέδαση. Ότιδήποτε άλλο δέν θυμίζει τόν έαυτό μας και δέν μās φέρνει άντιμέτωπους μαζί του. Γιατί όταν βρεθείς μόνος σου, άναπόφευκτα, πρέπει νά συνδιαλεχθείς μέ τόν έαυτό σου, νά προβληματιστείς ή νά μετανοιώσεις γιά τά λάθη σου, νά τά βρείς μέ τή συνείδησή σου, νά άντιμετωπίσεις τούς φόβους σου. Είμαι γιά τοῦτο πού ό σύγχρονος άνθρωπος διακρίνεται γιά τήν ύπερβολική έξωστρέφειά του. Η έξωστρέφεια βολεύει, σέ κάνει νά ξεχνās.

Η Μάρω Βαμβουνάκη τό διατυπώνει όμορφα και λογοτεχνικά: «Μόνο από τόν έαυτό μας κινδυνεύουμε, μόνο εκεί στό βάθος του βρίσκεται ή κόλαση και ό παράδεισός μας, γι' αυτό πρós τά εκεί, πρós τά μέσα άξίζει νά όδοιπορούμε. Κάθε δρόμος, κι ό πιό μακρινός κι ό πιό φιλόδοξος πνευματικά, από εκεί περνάει. Από εκεί περνάει άκόμη και ή απάρνηση τοῦ έαυτοῦ όταν τήν άποφασίσουμε. Γι' αυτό θυμώνουμε όταν μās έμποδίζουν τό μόνο δημιουργικό ταξίδι ζωής: νά βρούμε τόν έαυτό μας».

Ὁ γέροντας Σωφρόνιος, ὅμως, ὅπως ὅλοι οἱ ἅγιοι, τό θέτει ἀπόλυτα ρεαλιστικά: Εἶχε κάποτε ἕναν διάλογο καί μία συζήτηση μέ τόν Θεό στό Ἅγιο Ὄρος. Προσευχήθηκε, καί ἔλεγε: «Κύριε! Πῶς μπορῶ νά ἐκπληρώσω τίς ἐντολές Σου; Ἀφοῦ εἶμαι ἄνθρωπος. Πῶς θά μέ κρίνεις; Εἶσαι Θεός, Παντοκράτωρ, Παντοδύναμος, Παντογνώστης. Ἔχεις τήν πληρότητα τῆς ὑπαρξης, εἶσαι πηγὴ ζωῆς, πηγὴ δημιουργίας. Καί ποιός εἶμαι ἐγώ; Εἶμαι μικρό ἄνθρωπάκι. Ἄν δέν τρώω θά πεθάνω, ἂν μέ χτυπήσουν θά πεθάνω, ἂν ἀρρωστήσω θά πεθάνω. Πάντα μέ ἀκολουθεῖ ὁ φόβος τοῦ θανάτου».

Ἡ συναίσθηση τῆς πτωχείας μας εἶναι τό διαβατήριό γιά τό μόνο δημιουργικό ταξίδι τῆς ζωῆς! ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

ΆΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΑΡΜΕΝΙΑΣ

π. Γεωργίου Κόρτα

Ο Άγιος Γρηγόριος είναι αναμφίβολα ένας από τους μεγάλους Πατέρες της Όρθοδόξου Έκκλησίας. Για τους Άρμενίους θεωρείται «φωτιστής», αφού αυτός τους έβγαλε από τα σκοτάδια της ειδωλολατρίας και τους οδήγησε στο Φως τό αληθινό, τό Χριστιανισμό.

Ο Άγιος Γρηγόριος έζησε στά χρόνια του αυτοκράτορα Διοκλητιανού (284-305), του μεγαλύτερου διώκτη των Χριστιανών. Έμεινε όρφανός από μικρός, αφού οι Άρμένιοι σατράπες έσφαξαν τήν οικογένειά του, γιατί ό πατέρας του, Ανάκ, είχε δολοφονήσει τόν βασιλιά τους.

Κατέφυγε στην Καπαδοκία, όπου άσπάστηκε τό Χριστιανισμό. Μέ τήν έπιστροφή στό θρόνο του έξόριστου πρίγκιπα Τιριδάτη, επέστρεψε και αυτός στό παλάτι, μιάς και ήταν πολύ καλοί φίλοι. Μέ τήν όμολογία του, ότι ήταν Χριστιανός, ξεκίνησαν φρικτά βασανιστήρια. Όταν έμαθε ό βασιλιάς ότι ό πατέρας του Γρηγόριου ήταν αυτός πού είχε

δολοφονήσει τόν πατέρα του, τόν ξρίζε σ' ένα λάκκο μέ δηλητηριώδη έρπετά.

Μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἔζησε γιά 15 χρόνια στό πηγάδι αὐτό. Καί ὅταν, μετά ἀπό ὄραμα τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλιᾶ (ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμονιστεῖ), βγάλανε τόν Ἅγιο ἀπό τό πηγάδι, ὁ βασιλιάς θεραπεύτηκε καί ἀσπᾶστηκε μέ τή σειρά του τό Χριστιανισμό.

Ἀκολούθως, ὁ ἅγιος χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος Ἀρμενίας καί ξεκίνησε τό πλούσιο ἱεραποστολικό του ἔργο. Διακρινόταν γιά τίς ἀρετές του, τήν ἀκλόνητη πίστη του στό Θεό καί τήν ἱεραποστολική του θέρμη. Σέ μικρό χρονικό διάστημα κατάφερε μέ τό λόγο τοῦ Εὐαγγελίου καί τήν ἐνάρετη ζωή του νά βγάλει τή μεγάλη πλειοψηφία τοῦ ἀρμενικοῦ λαοῦ ἀπό τό βυθό τῆς εἰδωλολατρικῆς ἄγνοιας στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καταληκτικά, ὁ Θεός μέσα σέ ἀντίξοες συνθήκες, ἀναδεικνύει φωτισμένους καί ἅγιους ἀνθρώπους, γιά νά ἐνθαρρύνουν καί νά ὀδηγήσουν τό λαό στό δρόμο τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔτσι καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, μέ τήν ἀκλόνητη πίστη του, τήν ἐνάρετη ζωή του, ὑπῆρξε ὁ οὐσιαστικός ἰδρυτής τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας καί ὁ μέγας φωτιστής τοῦ λαοῦ της, γι' αὐτό τιμᾶται ὑπερβαλλόντως ἀπό τούς Ἀρμένιους. Ἡ μνήμη του τιμᾶται τήν 30ην Σεπτεμβρίου. ❖

Η ΑΔΙΟΥΡΓΗΤΗ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

Σ. Σ. Χαρκιανάκη -Μητροπ. Αυστραλίας Στυλιανού

Οι βασικές ανάγκες τῶν ἀνθρώπων εἶναι θεόσδοτες
ἀρα δέν ὀδηγοῦν ἀπαραιτήτως
σέ ἀνταγωνισμούς κι ἀλληλοσπαραγμό.
Ἐκφράζουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ πού προβλέπει:
νά χρειαζόμαστε γιά νά κοινωνοῦμε
νά δίνουμε γιά νά χαιρόμαστε
νά παίρνομε γιά νά εὐγνωμονοῦμε.

